

[Poulsgaard]

ationale eksperter enige om. Alle de programmer, vi får fra disse satellitter, Sky Channel, som Sverige får om få måneder, er reklamefinansierede. TV 2 uden reklamer er en død sild, for vi får reklamer i 1986.

Hvor vil man få pengene fra til dette hastværkshybridnet? Det er TV-seerne, der skal betale for det, men man ved jo, at de ikke vil være med, så det er naturgasskandalen én gang til, vi står over for.

Jeg forstår simpelt hen ikke socialdemokratiet. Når så stort et parti som socialdemokratiet fremsætter et sådant beslutningsforslag, må det kunne stille med en ordfører for partiet ud over forslagsstilleren. Man giver altså ikke selv meget for sit forslag, og det skal man sådan set have tak for, men jeg synes, det er en lille smule dårligt. Jeg synes også, at man somme tider burde læse Berlingske Tidende, selv om det er en kapitalistavis. Mandag den 14. maj kunne man i Berlingske Tidende læse, at man i Frankrig har opgivet disse planer om at forsyne 1,4 mill. franske husstande med lyslederkabler; det var nu ændret til 320.000, fordi det blev alt for dyrt. Ja, det var måske ikke så meget socialdemokratiet som ministeren, der skulle læse Berlingske Tidende. Der stod også søndag den 4. marts:

»Forbud mod satellit-TV er prisen for et dansk TV 2.«

Så kan ministeren stå heroppe og sige, så mange gange han vil, at det ikke er tilfældet, men det mener alle eksperter. Man kunne måske også lige henvise til de undersøgelser, der viser, at folk ønsker reklamefinansieret radio og TV. Det gør heller ikke noget indtryk, selv om ministeren tilhører et parti, der engang gik ind for det.

Men jeg kan da godt forstå, at regeringen har behov for at få noget vedtaget om TV 2 inden sommerferien. For man ønsker jo ikke en folkelig debat, man ønsker ikke, at der skal være tid til at informere befolkningen om, hvad det egentlig var, regeringen sagde; derfor skal det hastes igennem. Men tak for, at der ikke er flertal for dette forslag.

Tinning (VS):

Jeg finder ikke, der er den fjerneste grund til at takke socialdemokratiet for dette beslutningsforslag. Jeg mener tværtimod, der er tale om en kedelig opvisning i politisk uan-

svarelighed, drevet af en eller anden frygt for, at vi ikke skal kunne følge med det futtog, man kalder udviklingen, og drevet af en eller anden almindelig lyst til at drille regeringen. For hvad er det, man er kommet med?

Man kommer med et beslutningsforslag, hvor man siger, at folketinget nu må pålægge regeringen at fremsætte lovforslag, så vi får etableret hybridnettet, men de tanker og begrundelser, der ligger bag, er jo simpelt hen tyndere end pergamentpapir. Jeg var fuldstændig enig med fru Lone Dybkjær, da hun sagde: hvorfor starter vi ikke denne diskussion, hvor den skal startes, nemlig med spørgsmålet: hvem har brug for dette her, og hvorfor har de brug for det?

Det eneste, socialdemokratiet leverer i den boldgade, er en bemærkning om, at den danske industri og forskning, som er med i den forreste linje m.m. inden for lysleder- og informationsteknologien, endelig må have noget mere. Det er vel Christian Rovsing, det er NKT, og det er nogle få andre, men der er jo også nogle overvejelser, der hedder Japan, som folketingets erhvervsudvalg netop har besøgt, og som folketingets erhvervsudvalg er blevet overbevist om ligger 2-3 år foran Danmark med hensyn til disse kabler. Er det det, vi skal bruge? Det drejer sig jo også om Frankrig, Vesttyskland, USA og Sverige.

Men hvad der er endnu vigtigere end disse underlige, uforklarede industripolitiske hensyn, er, at det lige præcis efter vores mening ikke er – og det kan det vel heller ikke være efter socialdemokratiets mening – industripolitiske hensyn, der skal bestemme, om vi skal have dette hybridnet eller vi ikke skal have det.

I anden række nævner socialdemokraterne et andet hensyn: det beskæftigelsesmæssige hensyn. Det er selvfølgelig rigtigt, at det giver noget beskæftigelse, når man skal grave nogle kabler ned i jorden, ligesom det jo er rigtigt, at man skal bruge nogle folk, hvis man vil male Lillebæltsbroen med en tandbørste. Det kan heller ikke være det, som er eneaftørende. Jeg er igen enig, når fru Lone Dybkjær siger, at det, dette her drejer sig om, må være kulturpolitikken, og så nytter det ikke noget, når socialdemokratiet i bemærkningerne siger:

»Forslagsstillerne er sig fuldt bevidste, at etableringen af et landsdækkende hybridnet frem mod et bredbåndsnet vil ske samtidig